

ВАРТОВА БАШТА

Г. Вістник Присутности Христа

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ні-
хто неможе заложити
Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Нагродить поранок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

VOL. I. October 1st, 1924 No. 10.

Рок у Божого 6052

Жовтень 1. 1924

ЗМІСТ

Горе вам книжники і фарисеї!	151
Приповідь о сівачу	152
Вибір дванадцять апостолів	154
Проповідь на горі	155
Розмова Ісуса з Самарянкою	157
Ісус втихомирює бурю	159
Слова до розважування	160
Соопорний Намет або Скинн Завіту	162

„Став же я неначе на варті і, стоячи, мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Авнакун 2:1

На землі переполюх народів у заколоті, як зареве море та фліп [взбурені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху та залякування того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сплять бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випрестуйтеся і відіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — Євангелі: Маттея 24:33; Марка 13:26; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

№ 10

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати поясненн до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студіюванню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Веріі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сей єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленс) дорожньою кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тій певній фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі, аби тепер виявилася через Церкву всяка премудрість Божа — „котра в наших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі створили люди: а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дякого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але повне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дякого рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплити Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомийного слова Божого, і тому для легшого провірення наводимо звичайно голос і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік. — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним камінем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:20.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Оакрите 15:5-8.

Що підставою нашої так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Рим буде „правдивим світлом, що проясняє КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішній часі Церква, святі мають себе видосконалювати, уловешити до служби в безчужности; мають розвинути в собі всяку ласку: бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Оакрите 1:6; 20:6.

Що каля світа лежить в благословеннях, о котрих зовідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послухні законам і їх виконати, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,

18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійській журналі читас і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах можна посилати Моні ордами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади і прочих країв \$1.50.

Грошеві моні ордери треба адресувати так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ: В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального потвердження, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилася, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

КОНВЕНЦІЯ КАНАДИЙСЬКИХ БРАТІВ

Повідомляємо, що від 8-11. Новембра буде відбуватися Конвенція у Вінілегу, Ман. в галі Штайнмана на рогу улиць: Селкірк і Паверс. Близших інформацій уділить бр. С. Качковський 44 Галлет ул. Вінінег, Ман.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИСЬКОГО

Бр. Е. Зариський дасть публічні і духові виклади в сих місцях:

Ethelbert, Man. Oct. 9, 10, 12	Melville, Sask. Oct. 29, 30
Dauphin, Man. " 13, 14	Theodore, Sask. Nov. 1, 2
Gilbert Plains, Man. " 15, 16	Insinger, Sask. " 3
Venlaw, Man. " 17	Shebo, Sask. " 4, 5
Hunnymede, Sask. " 19	Wawkaw, Sask. " 7
Kamsack, Sask. " 20	Petrofka, Sask. " 9
Verigin, Sask. " 21	Sokal, Sask. " 10
Wroxton, Sask. " 22, 23	Edmonton, Alta. " 16-19
Calder, Sask. " 24	Clyde, Alta. " 20-24
Yorktown, Sask. Oct. 26, 27, 28	Edmonton, Alta. " 25, 26

Хто хоче розумно читати Біблію і розуміти всесвітні події, які відбуваються в світі і знати, який буде їх кінець, сей повинен перечитати слідуючі книжки:

БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
БІБЛІЯ (СТАРИЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великім форматі ..	1.50
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі)	2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ	65 цт.

Проситься Братів з Сполучених Держав і з прочих країв, аби у всіх справах, чи то книжок чи журналу адресували так:

WARTOWA BASHTA

18 Concord St

Brooklyn, N. Y.

СТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Жовтень-October 1, 1924

Ч. 10

Горе вам книжники і фарисеї, що зачинаєте царство небесне перед людьми; бо і ви не входите, ані тих, що входять, не пускаєте ввійти."

МАТЕЙ 23:13.

СВЯЩЕНИКИ в сяких віроісповідань так тут в Америці, як в старім краю виступають ворожо проти нас і поборюють всіми способами. А що не можуть поконати нас правдою, тому видумують брехні. Їм не може поміститися в голові, як можна любити Бога і свого ближнього по правді а не облудно, і як можна так жити, як учив Ісус Христос. Вони бачать добре, що вони не живуть так, ані не поступають, ані не учать, як учив Христос і Апостоли, тому в своїй лютої неможучі поконати нас Словом Божим, беруться до всяких нечесних способів, аби тільки ратувати свій гонор і славу. Головно в старім краю. Там священники поступають собі з нашими братами дуже брутально. Кажуть їх арештувати, тягають перед суд, насилають жандармів в день і в ночі, аби забирали їм книжки; словом, поступають так, як колись Погоди з першими учениками Христа. А своїх „вірних“ остерігають, аби не вірили „новій вірі“, бо се віра за американські гроші і т. д.

Хто читає наш журнал, сей знає, що і як ми учимо. Та се не штука тільки так учити, но ми стараємося оказати се своїм власним життям і поступованнем зглядом людей. І се найбільше їх болять! Сі священники, замість радуватися з сего, що є на світі люди, котрі стараються так жити, як Христос научав, то вони ні! Вони всі уважають нас за найбільших своїх ворогів! Яка сему причина? Зовсім проста. Ми виказуємо їх блуди і їх фалшиву науку і їх облуду, лицемірство. Люди, читаючи се, переконуються о правді наших слів і покидають своїх пастирів. І ось причина їх лютої. Аби якось задержати при собі людей, оклеветують нас, що ми долярами приєднуємо, а до урядів доносять (так роблять в Канаді!), що ми бунтівники.

Трафлялося, що деякі „їх вірні“ повірили їх словам і прийшли на наш виклад, сподіючись дістати і собі доларів, але переконалися, що впали жертвою брехні. Та вони на тім нічо не стратили, бо замість доларів, почувши правдиве Слово Боже, котре дорожше, чим долари.

Священники не можуть представити собі, аби з Америки могло щось инше приходити, а не долари. Правдоподібно їх мучить сумління і викидає їм їх блуд, бо тільки кілька літ тому, як вони були причиною, що з Америки пішли гроші з цілого світа струями, а за се Америка посилала їм мундури, кулі, банети, арматні, тріпавні гази, словом все, що диявол міг тільки продумати. А священники опісля кропили і благословили і відсилали на фронт. Кождий край, кожда держава забігала заски у Америки, аби мож як найбільше дістати „сеї

благодати.“ Если яка країна, як от Австрія або Німеччина ненавиділа Америку, то тільки тому, що не могла спроваджати сеї „медицини“, і заздрісним оком споглядала на другі держави, котрі могли.

І тоді ніхто з начальників духовенства не виступив проти Америки і проти такого торгу людською кров'ю, а противно! Всі уважали Америку своєю спасителькою! Тоді ніхто з них, ні кардинал бельгійський, ні парижський, ні жадед другий, ні папа не відозвався тоді: гей, мої католицькі народи Франції, Бельгії, Польщі не приймайте сеї амуніції, бо вона несе смерть молодим людям, а кров їх буде кликати до неба о пімсту! Ні!

Знаємо, що Український Уряд робив також переторги, аби дістати американську амуніцію і другу подібну благодать; і тоді також ні оден з наших голів ані слова не писнув: не купуймо сего смертоносного оруж'я, бо Христос учив любити своїх ворогів! Но кождий в серці радувався, що будуть могли відплатитися по „католицьки“ своїм сусідам і непрошеним опікунам. Тільки ж як не отримали, тоді заскреготали зубами, — але по короткім часі про се забули і . . . простили. Америці.

В Америці не запротестували проти сего торгу людською кров'ю ні Католики, ні Протестанти, ні Жиди. Всі вони попирали сеї торг і радувалися, як Америка богатіла, або радше як кілька тисяч ставало мільонерами!

Одинокі, що виступили сміло в обороні науки Христа, були правдиві Християни, т. зв. Ученики або Дослідники св. Письма або Біблії. Тоді уряд всіх їх поарештував, декотрих засудив на 20 літ в'язниці, весь масток сконфіскував, а однак вони твердо стояли при вірі і науці Ісуса Христа: любі Бога, любі ближнього! Любіть також ворогів ваших!

І проти тих Учеників або Дослідників св. Письма виступають всі священники: католицькі, протестантські і жидівські рабіни! Чому се так? Що спільного вяже їх? — Любов до мамони, до гроша!

Тому до тих, що ще вірають в Бога, хотяй блудно, відзиваємося словами Гамаліїла, які він сказав до архiereїв і фарисеїв: Оставьте тих людей (апостолів) в спокою, бо коли від людей їх діло, само з себе упаде. Коли ж від Бога, не зможете їх знищити, а ще самі станетеся противниками Божими. І словами Ісуса: „Чи ви не читали ніколи в Писанню: Камінь, котрого відкинули будівничі, той стався головою угла? . . . Хто владе на сей камінь, розіб'ється, а на кого він впаде роздавить його!“ Знищить як тих козлів мов огнем!

ПРИПОВІСТЬ О СІВАЧУ.

ОДВІЧАЛЬНІСТЬ СЛУХАЮЧИХ — ПРИПОВІСТЬ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ — ПОВНЕ ВИПОВНЕННЯ ЇЇ В НАШІМ ЧАСІ — ПЛІД ПОКАЗУЄ НА СТАН СЕРЦЯ.

„Сівач слово сіє.“ — Марко 4:14.

ПРИПОВІСТЬ Ісуса Христа о сівачу znana всім дуже добре. Її сказав Він потім як опустив Капернаум. Умучений довгою наукою хотів дещо відпочати і пішов над море. Але нарід і там не дав Йому спочати. Як Матей оповідає (13:3): прийшло до нього багато народу. Хотіли даліше Його слухати. Він, зобачивши се, скористав з нагоди. Увійшов в рибацький човен і став до них промовляти, а весь нарід стояв на березі. Ті, що були в Палестині, оповідають, що над морем є місця, де бесідник з човна може промовляти до великого числа людей, і всі на березі можуть його чути.

Поведення Ісуса було завжди якесь незвичайне, а його вигляд такий ударяючий, а повага і влада, з якою Він говорив, були такі противні звичайним учителям, котрих нарід чув, що те все стигало до Него величезні маси народу, хотів багато з них не старалися уложити свого життя по його науці. Наш Господь не мав наміру, аби люди тільки говорили про Него і приходили, але хотів, аби їм сказати правду о царстві небеснім. Тому Він старався учинити свою науку цікавою. Такого учителя, як Він, не було другого. Тут подав Він примір своїм ученикам як і всім тим, що опісля будуть мати ласку говорити в Його імені. Се легка річ звернути на себе увагу людей дивними рухами і поведінням, або маючи надзвичайне знання. Но хто промовляє в імені Господа, сей рішучо не повинен ставити себе високо. Если не буде так поступати, не може говорити в імені Божім. Все, що могло би викликати ласку цікавості, муситься усунути на бік; всяке знання повинно бути тільки помічним средством, аби подати слухаючим правду, аби отримали більшу ласку у Бога. — до Ефесян 4:29.

ОДВІЧАЛЬНІСТЬ СЛУХАЮЧИХ

При сій нагоді Ісус показав людям, що вони є одвічальні за слова, яких слухають. Тому сказав приповідь о сівачу в тій цілі, аби їм вказати на відношення природи поля до людського серця, аби зрозуміти, що вони будуть одвічальні перед Богом. Сказав їм о сівачу, котрий сіяв зерно; і деяке зерно змарнувалось, а инше упало на добру землю і принесло ріжний плод.

Люди бачили нераз сівача. Але аби зрозуміти добре приповідь Ісуса, мусимо дещо знати, як є в Палестині. Там поля не такі як в нас. Рільник в Палестині має тільки маленькі кусники поля. Не потребує також багато його обробляти. Часами тільки переверне землю. Серед того поля ростуть корчі тернини; часто і камінь видно; на узбочах гір нема багато землі; часто вздовж поля або і через поле провадить стежка.

Одно зерно, сказав Ісус, впало при дорозі, і птахи прилетіли і повизбирували його. Друге впало на каменисте місце і зійшло, але, що не було багато землі, скоро сонце зійшло, спалило і воно зівяло. А инше

впало між тернину і тернина заглушила його. А инше впало на добру землю і видало плід, одно в сотеро, друге в шістьдесятеро, а инше в трийцятеро. Потім наш Господь додав: „Хто має уши слухати, нехай слухає.“ (Марко 4:9) Ісус не все заохочував людей. Він тільки сказав правду і лишив, нехай сама правда ділає в серці чоловіка. В сей спосіб Він показав, що вони є одвічальні. Хто чує правду, вона зараз покаже, якої хто є вдачі. Хто є правого характеру, сей прийме правду до серця, і вона буде в нім взростати; хто же прийме неохоче, вона буде його боліти; хто погордить нею, потерпить шкоду.

Потім, як Ісус скінчив, спитали його ученики, чому Він говорить до людей в приповідях? бо до них все говорив без приповістей. Він пояснив їм чому. Він говорив так тому, аби могло сповнитися пророцтво Ісаї. Сей пророк сказав, що людям буде дане слово Боже, котре буде їм здаватися, що його розуміють, але вони не будуть його розуміти. І навів слова Ісаї (6:9,10): „І справджується на них пророцтво Ісаї, що сказав: Будете слухати слухом і не зрозумієте, і дивлячися будете бачити і не побачите. Бо затверділо серце сього народу і ушима тяжко чують і очі свої зажмурили, щоби ніколи не побачити очима і ушима не почути і серцем не зрозуміти і не навернутись, щоби я уздоровив їх.“ — Матей 13:14,15.

ПРИПОВІСТЬ ВІДНОСИТЬСЯ ДО ВІКУ ЄВАНГЕЛІЇ

Ісус пояснив ученикам значіння сеї приповіді. Зерно, що впало при дорозі, означає кожного, хто чує слово про царство, але не оцінює вартості його; і приходить сатана і його слуги і відбирають від него слово правди. Се, що впало на каменисте місце, означає сего, хто слухає слово о царстві і приймає його з радістю, но до часу; бо як настане горе або переслідування за се слово, зараз покидає його. А се, що впало між терне, є той, хто чує слово о царстві і розуміє його, але журба о сей світ і любов до багатства прибивають се слово; і воно не приносить плоду. А зерно посіяне на добрій землі, се той, хто учувши слово о царстві, зрозумів його і оцінив його і уложив своє життя після сього. Такий приносить плід для Бога в сотеро, в шістьдесятеро і в трийцятеро. Тут маємо науку так для слухача, як і для тих, що мають ласку від Бога, що можуть голосити, як і Ісус.

Приповідь відноситься до цілого віку Євангелії; вона описує діло царства небесного в його перших або початковим виді. Вона обнімає час від першого приходу Месії аж до другого, в котрім то часі ученики Ісуса виробляють собі повноту потрібного характеру. Кожий, що чує слово о царстві, чи то в минулому, чи то чує тепер, як воно проповідується, що царство Боже буде założене в своїй силі, стягає на себе одві-

вільність, і кождий повинен добре застановитися над тим. Ню поважк тепер є більше посвячених Богу людей, більше чим було коли передше, і поважк тепер більше проповідується о царстві, чим передше і більше людей приходить слухати слово, з того слідує, що ся приповідь мусить мати тепер якусь особлившу силу.

ПОВНЕ ВИПОВНЕННЯ ІІ В НАШІМ ЧАСІ

Приповіді не можна вповні зрозуміти, если не будемо дивитися на ню з точки, як про ню було пророковано і як опісля сам Ісус ділав після сего пророцтва. Ісус сказав ясно, чому не всі люди приймають його науку однаково. Тому, аби сповнилося пророцтво Ісаї. Бачимо, що так в сім случаю, як і в многих других, що се пророцтво сповнилося за часів Ісуса тільки в малій мірі; воно тоді не виповнилося ще у всім. Наш Господь прийшов в тілі (як чоловік) в первий раз тільки до своїх людей (Ізраїльтян) і пророцтва сповнилося на Нім тому, аби правда могла осудити Ізраїля по тілу. А пророцтво Ісаї вказує ясно, що воно буде могло зовсім виповнитися аж тоді, коли Господь прийде до своєї святині і явиться в своїй славі. Коли ж воно не виповнилося тоді, як наш Господь прийшов в немичнім людським тілі, з сего ясно, що се пророцтво відноситься до часу, коли Він прийде в силі і в славі. І тоді не буде говорити своїми устами, але через многих своїх вірних послідователів в часі своєї другої присутності.

Той час суду, коли Господь приходить до своєї святині, бачать його вірні ученики, кляса Ісаї. Вони, подібно як Ісаїя, відозвалися на поклик Божий: „Ось я, посилај мене!“ З сего отже слідує, що ся приповідь відноситься до нашого часу. І тому то наш Господь Ісус клав такий великий натиск, звертаючи увагу на ню словами: „Хто має уши слухати, нехай слухає.“

Приповідь о сівачу і о зерні не показує нам на терпеливість рілляка, з якою він ожидає, аж зерно зійде, як се маємо у Якова (5:7), але учить нас, що діється з зерном вкинем на землю і вказує на одвічальність тих, що слухають. Дуже часто лучається, що коли ми учули в первий раз о правді, тоді несподівано надаряється нам нагода прийти до маєтку. І часто приходять нам на думку, що ся нова річ, правда, може ще трохи почекати. А коли свою увагу відвернемо від неї, хоч би лиш на короткий час, тоді вивітріє з нас і саме бажання правди. Тут починається наша одвічальність. Если чоловік учув щось доброго, що може йому в чімсь помочи, повинен шукати дальше за тим; а о скільки більше повинен се ділати з словом о царстві Божім. Хто не хоче за тим шукати, або не має сили або енергії дальше про се розвідуватись, може бути певний, що вдруге не буде мати такої нагоди, як сеся. Кождий бачить, як покуси злого стараються нині позбавити людей слухання і прийняття правди. Тому уважаймо, если хто говорить нам правду о царстві, бо за се колись відповімо. Та однак багато є таких, як те поле при дорозі.

Другі, подібні до поля каменистого, з радістю слухають правди о царстві Божім, але не мають кореня.

Вони думають більше о собі і о вигодах; в них нема достаточної любови до Бога, і не хотять знати о Бозі, та не розуміють, що через се трятять, і тому падуть. Коли бачать, що правда о царстві вимагає від них пожертвування, тоді радість лишає їх; вони не хотять перенести переслідувань задля неї.

Подібні до поля, де росло терне, на перший погляд здаються, що будуть виростати в правді і принесуть плід, але багатства і гонори сего світа приглушують се; і вмирають для правди царства Божого. Хто дбає більше о річі сего світа, хто бажає збити гроші або кому розходиться о висшу посаду, такий не може принести овочу для Бога.

ПЛІД ПОКАЗУЄ НА СТАН СЕРЦЯ

Слухачі подібні до доброї землі се ті, котрі порозуміли вартість правди о царстві Божім; вони не будуть дармувати, але будуть старатися використати кожду нагоду; в потреби схотять зносити всяке переслідування за правду; і від сеї служби для Бога не в силі повстримати їх ні убожество ані багатство сего світа. Вони стараються принести овоч для Бога і так ділають. Але одні приносять більше овочу, чим другі; з сего наука, що се залежить від слухача. Земля при дорозі не видала ніякого плоду; каменисте поле мало слабу надію; місце, де росло терне, трохи більшу; але тільки добра земля видала плід і то в міру, як чесне було серце і як щире воно було зглядом Бога.

Не можна казати, земля не одвічає, ні! Ми є одвічальні в який спосіб ми слухаємо правду о царстві Божім, і як ІІ приймаємо до себе. Ісус виразно сказав: „Бо хто має, тому буде дано і надто буде мати, а хто не має, і те, що має, візьметься від него.“ (Матей 13:12) Такий є закон природи, але таке саме правило є і в царстві ласки. Питання, яке кождий сам собі мусить відповісти: „Чи можу я справити лучше „поле“ мого серця, аби принесло більше плоду для Бога, і що маю до сего уживати?“ Відповідь на се подає ся приповідь. Кождий мусить дбати про се, аби в його серці і умі не було ніякої нечистоти, бо за благодатю Божою всі діти Божі можуть вицистити їх з сего (2. до Коринтян 7:1), і посвятити своє серце для справ Божих. Най кождий старається служити Богу так, як тут показано, а серце буде „добрим полем“ і принесе багато овочу в честь Божу.

Поважк посвячені люди Божі мають ласку бути післанцями Божими, вони також мають ласку бути сівачами правди, як також і слухачами ІІ, і беруть на себе одвічальність за се перед Богом. Хто має ласку, що може промовляти чи то приватно між братами, чи то публично, нехай все старається звернути увагу, що кождий є одвічальний за слухання правди о царстві, котру Бог посилає тепер людям.

Як Ісус уважав за відповідне напіннути слухаючі маси народа, що вони будуть відповідати за се, як слухали і як учинили, так подібно його ученики мусять повторяти ті самі слова остороги. І вони також мусять уважати на се, як вони самі слухають.

ВИБІР ДВАНАЙЦЯТЬ АПОСТОЛІВ.

ІСУС ВИБИРАЄ ІХ ПІД ВПЛИВОМ БОЖИМ — РІЗНІ ХАРАКТЕРИ — АПОСТОЛИ БУЛИ ЯК БИ ДІТИ ІСУСА — ЄВАНГЕЛІЯ ОТВОРИЛАСЯ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖИДІВ.

„Дармо прийняли, дармо давайте!“ — Матей 10:8.

ІСУС саме повернувся до Капернауму з своєї першої подорожі місійної по Галилеї. Слава о Ним розійшлася широко по краю і тому скоро люди довідалися, що Він повернувся, зібралися сечас гурмою коло дому, де майже певно жила його матір і його брати. Тоді то були принесли спаралізованого чоловіка перед Ісуса. Позаяк задля людей не могли дотиснутися до Ісуса, винесли хорого на дах, отворили двері в даху і спустили його у самих стіп Ісуса. Побувши короткий час в Капернаумі і в околиці, де зібралося здалека багато людей, аби послухати благодатних слів, що виходили з його уст, Ісус постановив йти далі і продовжати своє діло. Пустився знова до Галилеї.

Тоді вже було багато, що вірили в Ісуса, багато таких, котрі, хотів не розуміли його особливого відношення до Бога, але прийняли його як такого, котрого Бог післав. Ісус не записував своїх діл або своєї науки. Виглядає, як би його слова були сказані і відносилися тільки до тодішніх обставин. Однак Ісус мусів знати, що його слова були словами життя, а його діла були типичними або символічними, котрі вказували на будучі річі, які мають бути зроблені, котрі були як би малюнками для добра других в будучності.

Надійшов час, коли Він мусів вибрати собі учеників, що мали ходити враз з ним, людей спосібних і характерних, котрим одним Він міг би сказати дещо з своєї науки і передати слово правди, і котрі були би завязком Церкви, сею вибраною громадою, котра мала бути з Ним злучена на все в славі і силі царства.

ІСУС ВИБИРАЄ ІХ ПІД ВПЛИВОМ БОЖИМ

Правдоподібно, знаючи, що мусить бути подібність між тілесним Ізраїлем і духовим, і що Він мусить бути головою духового Ізраїля, як Яков був головою 12 поколінь тілесного Ізраїля, тому Ісус постановив покликати 12 учеників, аби були його апостолами, посланцями. (Мат. 10:1) Уважаючи се, що така є воля його Отця Він в сердечній молитві попросив його о мудрий вибір. Діти Якові уродилися йому в природний спосіб; але сі, що мали бути злучені з Ісусом як голови поколінь духового Ізраїля, мусіли бути сплоджені Богом. Вибір їх, хто мав належати між них, залежав від Бога Єгови. Для того Ісус міг ділати тільки під проводом свого Отця. Деякі з них, як Петро, Йоан, Яков, Андрей, Филип і Вартоломей (Натанайл) ходили з Ним від самого початку. Він також покликав Матея, котрий пішов за ним охотно. Як прийшов час, що мав вибрати, Ісус перебував ніч на молитві.

Правдоподібно Ісус знав, хто буде належати між тих дванайцять; позаяк більшість з них була з Ним від самого початку. Найбільшу трудність справляв йому вибір щодо Юди, чи він має належати між дванайцять. Ісус знав, що було в чоловіці (Йоан 2:25); і правдо-

подібно Він знав характер Юди. Як настав день, Ісус покликав до себе дванайцять учеників (Лука 6:13), „аби були з Ним і аби посиляти їх проповідувати“ (Марко 3:14), і остаточно не тільки переняти правду, але статися також підвалинами Нового Єрусалиму. — до Ефесян 2:20; Одкрите 21:14.

РІЗНІ ХАРАКТЕРИ

Євангелії і Діяння Апостолів вказують на різні характери Апостолів. Петро був повний непослідовностей. Але ні один з них не узнав так скоро як він свого учителя Мессією або встанув в обороні його чести; а однак Петро все хотів мішатися в справи свого Учителя і давати йому свої поради. Але його вірне серце бажало все служити Ісусу; і коли часами похибнувся, навіть коли поповнив найбільшу помилку в ночі, коли Юда зрадив Учителя, і він вирікся його, навіть тоді він не зділав сего з злого серця. Причиною сего була його скоро вдача, над котрою він не вмів ще панувати. Без сумніву Петро любив Ісуса, а Ісус любив Петра, хотів часами Ісус скривав свою любов; іменно, коли мусів сказати до Петра: „Геть, від мене сатано (противнику).“ — Матей 16:23.

Мусимо зауважити, що навіть помилки Петра і його дивні питання послужили Ісусу, що Він скористав з них, аби дати науку ученикам і остерогу для Церкви Божої. Бачимо з євангелій, що багато наук, які є там записані, маємо по тій причині, що Петро ставив питання або поповняв блуду.

Другий найбільше знаний ученик по Петрі був Йоан, званий возлюблений апостол. Правдоподібно його горяча любов не була більша, чим Петра, але його любов наила свободнійше і горіла яснійше, позаяк він не втручався так дуже і не старався накидати свої поради. Любов між Ісусом і Йоаном була чиста і постійна.

Петро і Йоан знали перше, чим пізнали Ісуса, і хотів були різних характерів, мусіли себе певно любити, бо інакше не були би вони учениками Йоана Хрестителя, і не ловили би спільно риби. Сі оба ученики займають найважніше місце між апостолами, котрих собі Ісус вибрав. О Андрею знаємо мало, що, не тому, що його живіший брат Петро ненавче затемнив, але тому, що він не був такий спосібний, як тамтой. Филип належить також між перших, і Господь ужив його при закладуванні Церкви в її початках.

Ще одно ім'я, котре знає всім, се ім'я чоловіка, о котрим сказав Ісус, що для него було би краще, як би не був зовсім народився, — се Юда (Матей 26:24); чоловік, котрий мав довіру у свого Господа, котрий ходив і проповідав з Ісусом, але котрий в останній хвили ганебно продав свого Учителя позаяк стратив надію, яку мав в своїм серці. — Матей 27:3,4.

АПОСТОЛИ БУЛИ НЕНАЧЕ ДІТИ ІСУСА

О деяких апостолах не знаємо майже нічого. Зовсім зрозуміла річ, що Ісус не покликав їх для того, що се були люди великих здібностей, але тому, що вони надавалися найкраще до сего діла, яке мали виконати. Деякі з них мали сміливість промовляти; могли станути перед своїми товаришами і проповідати правду; деякі були менче скорі, але за те були готові працювати безнастанно в своїй праці, до котрої були покликані. Всі вони були люди подібні нам.— Діяння Ап. 14:15.

Одн таке сказав о апостолах: „Ісус своїм впливом і характером притягнув тих людей до себе і виверив на них свій образ.“ Коли наш Господь покликав до себе апостолів, Він міг мати около 31 літ. Громадка сих учеників, котрих так часто малюють яко людей в середнім віці, правдоподібно були молоді люди, між 20 а 25 роком життя, а Ісус був між ними найстарший. Много разів наш Господь промовляв до них як до дітей; сей висказ зовсім відповідав так в моральнім відношенню, як і розумово; бо хотий були вони вже мужчинами, то у відношенню до Него були вони його дітьми. — Марк 10:24; Йоан 21:5.

Перед ними лежало велике поле до праці; йти і проповідати вимагав багато сили і енергії; а до сего надавалися найкраще молоді люди. Коли Ісус покликав до себе дванадцять апостолів, Він зараз сказав їм, що вони не тільки мають бути при нім, але що пішли їх проповідати в дальні сторони. Сам Ісус мав багато праці. По правді для Него одного було неможливо все виконати, і тому Він хотів, аби вони заступали його. Коли Ісус покликав їх до себе і вибрав, їх серця горіли з радости, що вони прилучилися до сего, в котрого вірили сильно, що його Бог післав. Можливо, що дехто не був вдоволений з вибору, думаючи, що він більше надається до сего, чим ті, але кожний правдивий ученик Ісуса зрозумів, що Господь знав краще, що робить, і тишився з сего.

СВАНГЕЛІЯ ОТВОРИЛАСЯ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЖИДІВ

Розказ, який Ісус дав дванадцятьом апостолам, вивсилаючи їх проповідати, був сам в собі дивний. Не було їм дозволено йти дорогою, що провадила до міста

Поган, ані вступати до міста самарійського, а тільки до самих „погибших овець дому Ізраїлевого.“ „Дармо прийняли, дармо давайте“ — наказав Ісус. (Матей 10: 5,6,8) Не вільно було *оставати* на однім місці, але мави йти дальше і проповідувати, що царство Боже наближилось. Вони не мали пояснювати св. Письма, котре тоді можна було зрозуміти, відколи прийшов Слуга Господень, ані не мали обовязку учити загальних правд. А щоби показати, що вони мають право проповідати, хотий не були уповаженні священниками, як се було звичаєм, Ісус дав їм власть уздоровляти хорих і навіть воскрешати мертвих. Вони не сміли збогачуватись із своєї праці. „Дармо прийняли, дармо давайте“, наказав їм Ісус. (В часі своєї місії мали уважати на дві головні річі: 1.) йти скоро з місця на місце, і 2.) не обтяжувати людей ніякими тягарями. Хто проповідує царство небесне, не сміє брати за се ніяких грошей.

Розказ даний апостолам, як про се записано в Матей (голова 10), включав більше, чим вони виконали. Отже з того можемо заклjučати, що сей розказ відносився до Церкви. Але що в довгій історії Церкви було тільки два (періоди) певні часи, коли правду о царстві Божім проповідувано в особливий спосіб, ми бачимо з сего, що сей обширний розказ Ісуса відноситься також до Церкви в часі його *другої* присутності. Від часу повороту нашого Господа його слуги, що зістали притягнені до Него так близько, як були перші його ученики, і поучені краще в Слові Божім, чим було можливо тоді, пішли у весь світ і проповідають царство Боже. Так отже перші ученики отримали розказ проповідати о царстві вирост з уст самого Господа; а ми, що живемо з кінцем сего віку, отримуємо сей розказ з сего самого жерела.

Кожний, що є в службі Господа, повинен все читати сю голову; з неї зрозуміє, як має поступати і спізнає, що Отець небесний опікується ним. Ісус сказав, що слово о царстві розділить родини, викличе багато спорів і дискусій, і багато перейде великі проби і досвідчення, але ті, що будуть вірні і діяльні в службі, отримають нагороду. Апостоли, пішовши, повернули з радістю, дякуючи за ласку, яку з сего отримали, так подібно і тепер йдуть брати охоче і проповідують царство, знаючи, що надійшов вже час на його устанавлення.

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ.

ВИБРАВИШИ Апостолів Ісус виголосив потім проповідь, звану загально „Проповідю на горі.“ В ній виложив Він обширно правди, котрих научити Він як раз на се прийшов. З виїмкою наук, які наш Господь подав при кінці своєї служби, іменно, на горі Оливній (Матей 24:25), і довгої його бесіди з учениками в часі останньої його ночі (Йоан голова 14-17), отся „проповідь на горі“, так і видно, відповідала найкраще сій okazji.

Матей описує, що Ісус, побачивши нарід, вийшов на гору і там став научати своїх учеників. (Матей 5:1) Вершок гори дуже добре надавався до сєї хвилі. В своїй науці Ісус виложив правило, закон, яким його ученики

мали руководитися в своїм життю. Закон для Ізраїля був даний з гори Синай. Коли Бог буде знова давати свій закон для світа, він буде виходити з символічної гори Сион. (Ісаїя 2:2-4; Йоїль 3:16) Але серед яких відмінних обставин наш Господь висказує закон для *нового створіння*. Не чути громів, як на горі Синай, ані символічних громів, як з символічної гори Сион; але серед тихої тишини чути милий голос поважного Учителя, а довкола него громадка любих учеників і правдоподібно велике число муштин і жінок, що уважно прислухувалися його словам, як вони плили з його уст неначе з жерела любови.

Се в перший раз Ісус говорив виразно і подав яснущу науку о царстві Божім. До сего часу Він проповідував слова Йоана, що царство Боже наближилось. Тепер Він показав наглядно, що заки царство Боже прийде в силі і в славі, мусить воно найперше увійти до серцець його учеників і вирити правило любови в тих, котрі добровільно на се згодилися. Час на заложення царства Божого на землі ще не прийшов; і сил злого не буде нагнущуватись ані не буде їм перешкаджатись, ні їх усувати так довго, аж прийде його властивий час на його заложення. Кожде чесне серце мусить наперед показати, що знає добре о Бозі і, що воно є досить сильне, що може знищити закон і силу зла.

Кождий, що приймає науку Ісуса, стається свобідним чоловіком Божим, а невільником Христа в любови. Тому то науки, які Ісус став проповідати, зчудували многих його слухачів. Царство мало найперше знайти своє місце в їх життю і в успособленню їх серця зглядом Бога. Слава сего царства, висша, чим Ізраїльтяни розуміли до сего часу, не мала наперед показатись на зверх або в якій силі, але в покорі духа, в сокрушенню серця і в тім, що кождий старався наперед сповняти волю Божу. Слава і нагорода за се мали прийти в будучности і здійснитись в небі. Слава царства Ізраїльського з часів Соломона, так мила кождому Жидови, не могла рівнятись з пильною лелією, котра є подібна до покори і лагідности правдивих послідователів Ісусових. — Матей 6:29,30.

Так зване християнство не зрозуміло правдивого значіння проповіді на горі. Вони говорили, що ся проповідь є мірилом або правилом життя для всіх людей, котрі називаються християнами. Але звичайному так званому християнинові далеко тяжше приходило сповняти се правило в своїм життю, чим Жидови заховати в повні закон Синаю. В дійсности так званий християнин ніколи не жив після сеї науки, ані навіть не старався його заховати. Се було неможливо для него заховати се правило; бо се правило було призначене тільки для дійсних Християн, для Християн, котрі посвятили себе виконувати в повні волю Божу; для нового сотворіння; і крім тих сплоджених Богом ніхто з людей не міг заховати сего правила; і тільки сі можуть по правді бажати сповняти се правило.

Нічо дивного, що в часі всесвітньої війни богато священників старалися оставити в завішенню се правило життя правдивого Християнина. Бо вони не були приготівані любити своїх ворогів і вони навіть не мали відваги проповідати сего своїм вірним, аби се робили. На той час для них було лучше бути не-християнином; вони желали увільнити себе з кайдан науки Ісуса.

ТРИ НАЙВАЖЛИВІШІ ЧЕРТИ ПРОПОВІДІ

Проповідь на горі викладає нам царство Боже в своїй праведности, як ся праведність мусить оказатись в життю правдивого послідователя Христового. Хотяй проповідь обнимає всі хвилі життя Християнина, то однак бачимо в ній три найважніші черти: 1. Блаженства; 2. Молитву Господню, і 3. Закон Божий, виложений в золотім правилі. В блаженствах бачимо нагороду для слуг Божих, котрі вказують на зовсім відмінне відно-

шення до Бога, о яким передсе не знали. Під Законом Ізраїльтянин за своє точне виконування закону отримував щастє на землі. Йому було обіцяно, що за се буде благословений в полі, в коморі, буде здоровий проживати в спокою і в щастю; і если б заховав сей закон совершенно, отримав би за се вічне життє, і жив би щасливо під рукою Божою. — 3. книга Мойсея 26:3-13; 5. книга Мойсея 11:13-15.

Але в проповіді на горі, хотяй не ганяться богатства, блаженства вірного слуги Божого йдуть в парі з убожеством духа, з переслідованнями і очерненнями, з голодом і з жаждою праведности, з милосердем і з чистотою серця, і взагалі зі всім, що не годиться з богатствами сего світа. А в нагороду за се той, що так ділає взносяється духом висше понад людське життє; для него не є обіцяне богатство і здоров'є, і щоб його вороги лишили в спокою. Ні! Але в своїм часі, як сповнить він волю Божу і все терпеливо перенесе, і позаяк за се, що він старався служити Богу через Христа, прийшли на него переслідовання, Бог нагородить вірного ученика життєм в небі у великім щастю. З сего ясно, що сі річі не є приємні для людського розуму; бо не були призначені на се. Бо чоловік, хоч би був і совершенний, бачить своє щастє в річах земських. Сі річі можливі тільки таким, коли хто є сплоджений до духової природи.

Ісус сказав, що сими словами не усуває ні не домишляти закону або пророків; противно, науки пророків і вимагання закону мають бути виконані еще в більшій мірі. Хто удає тільки праведного на зверх, як от книжники і фарисеї, се йому нічо не pomoже. А тепер, хто учинив злого учинку так, аби се могли бачити його товариші, а тільки в серці задумав зділати його, такий уважається, як би вже учинив. Хто ненавидить другого є мордерцею. Хто помислив в серці зчужоложити, ва́тим самим учинив гріх. Почитання Бога на публичних місцях, аби люди бачили, уважається за зле. Хто хоче молитися до Бога, сей повинен скорше молитися в укритім місці, чим публично. Нагороди за праведність не можна сподіватись в теперішнім життю. Скарб повинен бути зложенчий на небі; а що чоловік сам не може його там зложити, з сего слідує, що Ісус хотів тим сказати, що слуги Божі нехай будуть певні, що отримують нагороду, бо Бог знає добре своїх вірних слуг.

Правдивий Ізраїльтянин все розумів вагу молитви, але аби молитва була частю щоденного життя, його сего не учили. Певні назначені місця і часи і їх священство, все те не провадило до сего, аби він сам розмовляв з Богом; і можемо догадуватись, що в перших початках Ізраїльтяни мало молилися, хіба в часі великої потреби. Позаяк закон і пророки мали позістати, особливо від часу як Бог постарався, що можна було заховати дух закона і приписів Божого Слова, і тому в більш правдивім значінню сего слова, чим було досі з сего слідує, що священство яко таке не мало надії аби могло дальше існувати. (до Римлян 8:4; 2. до Корин. 3:6) Для них прийшов кінець, хотяй Ісус не кавав тоді о тім нічого.

Але Ісус подав деякі вказівки, як молитися, як його ученики можуть мати вільний приступ до Бога, аби не

могло їх повстримати ніщо, ні час ні місце. Ісус сказав: „Так молитесь.“ Ся молитва, загально відома як Молитва Господня, є поєдинча в собі, але така виснажлива, що се добра річ, коли ми його послідователі будемо відмовляти її кожного дня подібно, як пригадуємо собі наш обіт (слюб) Господеві. Ся молитва хоронить нас перед самолюбними думками. Найперше нагадує нам на нашу ціль — величати Бога; вона нагадує нам на царство — „Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя як на небі, так на землі.“ В ній молимося о щоденні потреби для цілої Церкви — „Хліб наш насущний дай нам нині.“ Вона нагадує нам, що маємо жити в чистоті перед Богом; бо сей, що молить Бога о прощення своїх гріхів, молить Його в такій мірі, як він прощає своїм ближнім.

З сего видно, що сю молитву малося відмовляти щодень і все, і що вона в певній мірі мала заступити місце жидівського священства. Але тепер приходить дитина перед свого Отця без всякої перешкоди; бо хотия Ісус є заступником Церкви, то діти мають приступ до Отця в його імені. Молитву треба висказати в коротких словах, а не в довгих: Ученики не повинні говорити багато слів, як се чинять Погогани, котрі думають, що будуть вислухані, як будуть повторяти ту саму молитву кілька разів, бо Ісус сказав: „бо Отець ваш знає, чого вам треба, заки Його просите.“ (Матей 6:8) Хотия Отець знає добре, чого потребує його дитина, то Він не дасть, аж Його *попросить*; і Він є добрий і милосердний і дасть. Для того „просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчиниться вам.“ (Матей 7:7) За добрі дари від Бога, котрі приходять без нашої просьби, часами не дякуємо.

ЛЮБОВ ЗАНИМАЄ МІСЦЕ СТРОГОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Десять заповідей, котрі були підставою Закону Заповіта, всі вони, окрім четвертої, щось наказували, висказували волю Божу в словах: не чини сего і того. Але тепер, хто хоче прийти до Бога, мусить бути чистого серця; його бажання мусять бути чисті і він має хотіти бути в найбільшій єдності з Богом і з людьми. Закон строгої справедливості, око за око і зуб за зуб, не мало дальше обов'язувати правдивого Християнина.

Зло мусілося терпіти; на несправедливість не малося нарікати; насильство малося терпіти. Закон наказував: „Люби свого ближнього“, а книжники додали до сего: „Ненавидь своїх ворогів.“ Але Ісус учив: „Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто клине вас, робіть добре тим, хто ненавидить вас і молитесь за тих, що переслідують вас; щоб ви сталися синами вашого Отця, що на небі.“ — Матей 5:44, 45.

Бог хоче, аби його діти були подібні йому: „Будьте отже совершенними (звершеними), як і ваш Отець, що на небі, є звершений. (Мат. 5:48) І тоді наступило нове вияснення Закону і Пророків, котре називається: Золотим Правилем. Учитель сказав: „Так усе, що бажаєте, щоб робили вам люди і ви їм робіть, бо се є Закон і Пророки.“ (Мат. 7:12) В своїм відношенню до Бога вони не мають чого тривожитися, що будуть їсти, або в що одягнутися, або що будуть пити, або о те все, що належить до життя, але нехай, найперше стараються о справи Божі і о правду (праведність) царства, а переконуються, що о те все сам Бог постариться. (Мат. 6:23) Се є велика і красна поміч; бо в світі серед праці і труду слуги Божі непотрібно були би журитися о потреби тіла так, що лишалося би мало часу на службу для Бога і на вироблення правдивого життя нового сотворіння в Христі Ісусі. Ученик Ісуса мусить працювати руками на своє життя, але він може бути спокійний, що Отець напевно журиться о него.

Ісус закінчив свою проповідь остерогою. Знаючи добре, що прийде час, що многи будуть говорити, що вони прийняли його слова і є його учениками, Він сказав, що такий хто прийме його слова, буде подібний до розумного чоловіка, що вибудував дім на скалі. Той, хто тільки з імені є його учеником, буде подібний до нерозумного чоловіка, що побудував дім на піску. Ісус знав, що прийдуть бурі, котрі покажуть напевно, хто є мудрий, а хто нерозумний той чоловік. Така буря захопила ціле теперішнє християнство. Їх дім розсипався серед бур, котрі ударили на него. Духовенство, котре ошукувало людей своїми науками, бачить, що підвалини їх дому усуюються і що дах з їх дому вітри вже понесли. Але правдиві діти Божі спочивають безпечно на твердій Скалі Віків — їх ніщо не лякає. — Ісїя 26:4.

РОЗМОВА ІСУСА З САМАРЯНКОЮ.

ЖИДИ НЕ ГОТОВІ ДО ПРАВДИ — ІСУС МАЄ ЖИВУ ВОДУ — ВЕЛИКІ РЕЗУЛЬТАТИ З МАЛОГО ПОЧАТКУ — ЄВАНГЕЛІЯ ЗАНЕСЕНА ДО САМАРІЇ

„Духом є Бог, а ті, що поклоняються йому, повинні духом і правдою поклонятися.“ — Йоан 4:24

ОЧИСТИВШИ храм і по розмові з Нікодимом Ісус ходив по Юдеї проповідуючи „євангелію царства.“ Він побував якийсь час з своїми учениками, даючи їм вказівки, які були „харчем у пору“, і як каже Йоан: Ісус єднав собі більше учеників і хрестив, чим Йоан, хотия Ісус сам не хрестив, а ученики його. (Йоан 4:1,2) А що хрещення в Христа не було установлене аж по п'ятидесятниці, слідує з того, що се хрещення було Йоановим хрещенням покаяння на відпущення гріхів. (Марко 1:4)

Правдоподібно як Ісус почав навчати, Він продовжував дальше слова і хрещення Йоанове. Матей оповідає, що Ісус проповідував також: „Покайтеся, бо наблизилося царство небесне.“ — Матей 3:2; 4:17.

Але по часі Ісус учив, що фарисеї довідалися, що Він більше єднає учеників і хрестить, чим Йоан. Тому постановив залишити се діло, а удатися на північ до Галілеї. Матей описує, що Ісус улався на північ по тім, як учив, що Йоана вкинено до в'язниці. Можемо припу-

скати, що Йоана вкинено до в'язниці в намови фарисеїв і старшини народу. Коли Ісус довідався, що вони говорять дуже о його праці, котра під деякими зглядами перевишувала працю Йоана, підозрівав, що вони готові те саме з Ним учинити.

ЖИДИ НЕ ГОТОВІ ДО ПРАВДИ

Ідучи з Єрусалиму до Галилії, Ісус вибрав дорогу повперек краю, а не вздовж Йордану. Так було ближше і легше йти, але Жиди звичайно уминали її, бо треба було йти через Самарію. З тяжким серцем опускав Ісус Єрусалим і Юдею. Він знав, що Бог післав його; Він знав, що за се, що Єрусалим не прийняв його, впаде на людий велике нещастя, бо Бог не лишить без кари такої зневаги. Збунтоватися проти Риму Жиди радо були би згодні взяти його за свого провідника, але прийняти царство Боже і підчинитися правді і праведности, до сего не були приготовані; а позаяк Він не пристав би на їх погляди, тому для них Він був непотрібний.

Ідучи на північ з маленькою громадкою учеників, Ісус прийшов до містечка Сихар недалеко хутора, що Яков дав своєму синові Йосифові, і де була еще криниця Якова. Ісус утруджений дорогою сів при криниці і спочивав, чекаючи учеників, котрі пішли до міста купити харчів. В тім прийшла Самарянка набрати води. Ісус попросив води. Замість дати води, вона спитала, як то може бути, що він Жидовин просить її Самарянки дати йому води напиться. Бо Жиди погорджали Самарянами, а ті в заміну ненавиділи Жидів. Для Жидів Самарянин був все зайдою в краю; а Самаряни говорили, що їм дано Боже благословення і право до всіх передань краю. Звіси вічні суперечки між одними і другими.

Ісус відповів і сказав їй: Коли би ти знала дар Божий, хто се, що говорить тобі: дай мені пити, ти просила би у нього і дав би тобі води живої.

Жінка сказала: „Хіба ти більший отця *нашого* Якова?“ (Йоан 4:12) Ісус не дав їй ясної відповіді, іменю, що Він спрагнений і хотів би найперше угасити свою спрагу, але відповів спокійно та при тім загадочно, що если би вона знала дар Божий і хто є той, що просить її води, вона попросила би його, а він ненадумуючись дав би їй сейчас живої води. Зчудувана і не могла піднести своїх думок вище понад криницю і воду в ній жінка сказала: „Добродію, і не маєш чим черпати і криниця глибока, звідки же маєш воду живу?“ (Йоан 4:11) Вона думала, що живою водою є зовсім певно жерельна вода, а криниця є правдоподібно тільки резервуаром, збірником, води. Але що Він думав під сею водою? Чи Він мав лучшу воду, чим та, що була в сій криниці і служила людям і їх худобі від часів Якова аж до тепер? і чи був Він більший, чим Яков, що дав їм криницю?

ІСУС МАЄ ЖИВУ ВОДУ

Ісус відповів, що вода з криниці згасить спрагу тільки на хвилю; но ся вода, яку Він може їй дати, не тільки угасить спрагу на все, а буде в ній жерслом води, що тече в житті вічне. Не могла еще поняти понад матеріальні річі і може трохи з насмішкою вона сказала:

„Пане, дай мені сеї води, аби я не запрагла, ані не приходила сюди черпати.“ Аби її ум звернути на що инше, Ісус сказав: „Іди, поклич твого чоловіка і приходь сюди.“ Жінка відповіла: „Не маю чоловіка.“ Ісус сказав їй: Добре рекла еси, що чоловіка не маєш; бо ти мала пять чоловіків, і тепер котрого маєш, не чоловік тобі; се ти правду сказала.“ (Йоан 4:15-18) Вона зрозуміла, що Ісус не був звичайним чоловіком і спізнала, що він є пророком.

Але зараз, аби відвернути розмову від так неприємного предмету, жінка сейчас звернула мову на питання, над котрим Жиди сперечалися з Самарянами. Показуючи на гору Геризин, сказала: Наші отці на сій горі поклонялись, а ви кажете, що в Єрусалимі є місце, де треба поклонятися.“ Ісус відповів, що прийшов час, що ні одно з тих місць не буде приємніше Богу, чим друге; але, признаючи правду св. Письму, Він заявив, що спасення є від Жидів, і що Самаряни не знають, кого вони почитують; і дальше, що Бог є духом, і що прийшов час, що ті, що хотять Йому поклонятися, мусять поклонятися в дусі і в правді. Жінка сказала, що вона знає, що як прийде Мессія, він пояснить нам все. І тоді Ісус признався отверто сій жінці, кажучи: „Се я, що говорю тобі.“ — Йоан 4:19-26.

Саме тоді прийшли апостоли. Вони здивувалися, як знайшли Ісуса розмовляючого з жінкою і до того ще з Самарянкою. Тоді уважено публичну розмову з жінкою за невідповідну. Але Ісус не уважав на дурні правила поведіння. Ученики не питали його, хотий хотіли знати, ані знова Ісус не пояснював їм, хотий знав, що було їм на серці. Здавалося, що ся подія і заява нашого Господа найбільша, яку Він до сего часу учинив, не буде мати ніякого безпосередного наслідку. Не кажучи ні слова, жінка поставила відра з водою на знак, що поверне назад, і пішла до міста.

Ісус зрозумів її намір і чекав; а ученики старалися намовити його, аби їв, що вони принесли. Але Ісус тішився з своєї служби; бо тут отворилася йому спосібність висказати ясніше, чим в Єрусалимі. Він не хотів їсти поживи, яку принесли ученики; і вони оден до одного говорили: „Чи хто приніс йому їсти?“ Ісус, чуючи їх слова, сказав: Моя страва є, щоби я творив волю, того, що мене післав і скінчив його діло.“ (Йоан 4:33,34) З'уживати свою силу на виконання волі Отця, отсе була його страва. Він жив на се, аби віддати сю силу. А його ученики пізнали, що хто словняє волю Божу, стається тим самим сильнішим; праця кормить його. Сили набирається через посвяту самого себе, а відпочинок маємо, коли ми є в службі Учителя.

ВЕЛИКІ РЕЗУЛЬТАТИ З МАЛОГО ПОЧАТКУ

Ся подія належить до найважніших подій, котрі записані в Новім Завіті. Така звичайна сама в собі, однак вона містить одні з найбільших правд виявлення. Вона все нагадує нам, що дуже великі річі не повстають з великих причин; і що звичайна спосібність до праці може привести і часами сейчас провадить до великих результатів.

Ми вже сказали, що Ісус не зважав на глупі пересуди в поведінню. Наш Господь не переступив границь добро-

вчення, але в своїй праці не вважався глупим звичайно. Правовірний Жид не говорив би ніколи до Самаритянки. Але Ісус не вагався говорити навіть з такою жінкою, котра, як Він знав, не мала доброго імені. Він розумів добре, але не уважав її за негідну розмовляти з собою. Він бачив в її серці, що вона є незла і може підкаштуватись. Здається, вона хотіла бути свобідною і правдолюбивою, але це довело її до упадку. Але Ісус бачив, що хоча вона скидала з себе утяжливі кайдани, то однак не була в дійсності злою жінчиною.

Ми бачимо в Ісусі те, чого Він навчився у свого Отця в небі, а котрого заступати прийшов Він тут на землю. Ми бачили вже, яку велику любов має Отець до грішних людей, і яку велику жертву Він учинив, аби упавший людський рід поєднати назад з собою. А тут Ісус, представник Бога, виявляє засади правди жінці, котрої жиди з Брусалиму, що називали себе праведними і котрі недавно не прийняли його послаництва, не доторкнулися би і палицею. До ні одного з них Ісус не міг так виступити промовити, ні оден з них не учив так виразних слів, що Він є Христом. Справді, навіть своїм ученикам не заявив Він сего так отверто, як сій жінці.

З сего наука, що Бог не все наводить своїх людей між „правовірними“ або в місцях, де ми сподівалися би. Жиди не сподівалися, аби коли що доброго вийшло з Самарії; а навіть в самій Самарії уважали би сю жінку менше гідною, аби з нею Христос говорив і сталася найкращою, що прийняла правду. Ісус вивів її наскрізь, і тому не судив її по зверхньому виду, а по сьому, що бачив в серці. Ласкаво і любо і з чутем обійшовся Він з нею, хочай слова були прості. Бачимо тут, що Він знав обійтися з людьми, як також, що все був готовий промовити до серця.

ЕВАНГЕЛІЯ ЗАНЕСЕНА ДО САМАРІЇ

В цій сій історії нема сказано, аби Ісус старався переконати сю жінку, аби визнала свої гріхи. Звичайно жиди або визнавання гріхів Ісус не запроваджував. Ісус знав, що если ся жінка прийде до правди, то ся жива вода, котру мав Він їй дати, викличе в ній правдивий жаль і покаяння, котрі є кращі, чим всі словіди.

Жінка, оставивши Ісуса і своє відро, побігла до міста і сказала людям зовсім отверто: „Підіть і подивіться на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила, чи се не є Христос?“ (Йоан 4:29) Вона знала, що Господь

Ісус знав більше о ній, чим сказав їй. Люди знали жінку, і пішли за нею і слухали Ісуса. І просили його, аби затримався у них. І через два дні Ісус оповідав їм о любові Божій, і багато людей повірило в Него.

Що далше сталося, не знаємо. Не можемо припускати, що ся жінка і люди, котрі перші чули Ісуса при керниці, і ті з міста, що чули його в часі тих двох днів, належали між найперших, котрі прийняли євангелію в перших днях потім, як почалося переслідування по смерті Стефана, а ученики розбіглися по Самарії. Тоді багато там увірувало; і Филип пішов там, аби їм помагати, а за ним пішов Петро і Йоан (Діян. Ап. 8:14); і багато Самарян прийняло ласку і узнало Господа. Тоді вони пили воду живу; і, хочай правда вони далше ходили шодень по воду до криниці Якова, вони мали в собі те, що сказав наш Господь — жерело води, що все те-кла і давала їм покріплення.

Хто не з сего жерела, що дає життя, сей знає, що має дар від Бога, і що він не потребує відчувати спрагу, як той, що є відкинений від сего жерела життя. Добре буде, если самі поставимо собі питання: Чи отримав я сей дар від Бога, і чи покріплюю я себе ним? Керниця, жерело, котре бє, коли святий дух сплоджує нас до нового життя, ніколи нас не ошукає. Але се жерело можуть забити клопоти сего світа, або если ми самі занедаємо очищувати себе із злих річий. (2. до Корин. 7:1) Вірний слуга Господень зазнає правдивої радости, коли працює. Як його Учитель, він пізнає, що се приносить йому відпочинок, покріплення і набирає нових сил; і що „більше щастє давати, чим приймати.“

Мусимо ще пригадати, що хто служить Богу, мусить служити йому в душі і в правді. „В душі почитати,“ се значить, не в якімсь спеціальнім місці або в певній формі або обрядами віддавати честь Богу. „В правді“ почитати Бога, се значить, віддавати йому честь так, як се Бог виявив через свого Сина Ісуса, і як повніше подав через апостолів. Не можемо так казати, як се роблять Модерністи-поступовці, котрі кажуть, що можна віддавати Богу честь в духу, хочай відкинець правди, котрі є записані в св. Письмі. Так само нерозумно діляють ті, що знають „теперішну правду,“ і що віддають Богу честь в духу, а легковажать собі обявлення, котре що раз то відкривається і яснійше показує нам волю Божу щодо праці Господньої. „Правда“ не стоїть на місці, а поступає все вперед.

ІСУС ВТИХОМИРЮЄ БУРЮ.

В ПІСІНЬКИЙ день Ісус навчав то апостолів то людей. Ранок перейшов на науці і на спілюванні хорих, а по обіді сказав приповідь о сівачу і пояснював ученикам значіння її. І так надійшов вечір. Ісус перестав вчити і постановив переправитися на другу сторону озера. Повходили всі в човно і апостоли стали веслувати. Повмучений цілоденною наукою усів на стерні і з утоми уснув. Не упало багато часу, як раптово зір-милася буря. На озері Галилейськім часто так бувають бурі, по тій причині, що озеро лежить в долині. Як тільки гарячий від сонця воздух взнесеться в гору

понад воду, тоді з доколичних гір напливає зимний і повстають сильні бурі. Буря, що стрінула Ісуса і апостолів, була надзвичайно сильна.

Хочай деякі ученики знали добре на мореплавстві, однак видячи таку бурю, настрашилися. Помимо того, що кораблем гойдало сильно і фалі били об него, Ісус спав твердим сном. Видко був дуже змучений. Візні ученики, видячи, що вода заливає човен, приступили і збудили Ісуса, кажучи: „Учителю, чи тобі байдуже, що загинемо.“

І вставши Ісус відповів: „Чому ви такі полохливі?

Як то? нема в вас віри?" (Марко 4:38-40) Тоді погрозив вітрови і морю і „настала велика тишина.“ А до учеників сказав: „Де є віра ваша?“ Ученики налякалися дуже, як побачили се чудо і говорили один до одного: Хто отсе той, що і вітер і море слухає його?“ Ні одно з тих чудес не було в силі взбудити в них думки: „За правду, сей є Син Божий.“

Правдиві ученики Христа мають в сім примірі багато наук. Нема найменшого сумніву, що ся подія була символічною; і як з одної сторони має велике значіння для Церкви Божої, так також показує на важну подію з життя Ісуса. Тут бачимо, як наш Господь через ціле життя своє працював; не мав спочинку ніколи, і відпочивав аж тоді, як умучення його зломало. Він не желав собі чого другого; бо ціле своє життя приніс Він в жертву Богу. Він сам як нове сотворіння, будучи неначе священником, приносив себе самого як живу жертву на олтарі служби, яку Бог призначив для него. Аби можна працювати, Він мусів трохи відпочати, але, як євангелії описують, Він про се не дбав.

Можемо припускати, що сей сон Ісуса — одинокий, який є записаний в євангеліях, — був з волі Божої, аби ми його послідователі могли мати з сего науку. Если Він спав твердо підчас бурі, се знак, що Він був сильно умучений. Не можна сказати, що Ісус був самолюбний, для того, що сам відпочивав і спав, а його ученики мусіли працювати веслами. Більшість з них була при звичаєна робити веслами; при тім се не вимагало надзвичайної великої праці, а до сего вони були привикли до тяжкої роботи. Крім сего через цілий день вони відпочивали, підчас коли їх Учитель промовляв. З сего учимося, що слуга Божий не сміє сподіватися мати відпочинок в означенім часі, но відпочиває, коли може, в час і не в час.

З слів Ісуса видно, що сатана був причиною бурі, тому то наш Господь погрозив вітрови і фаям, як його слугам. Се показує, що Бог дозволяє сатані уживати сил природи до своїх цілей. Се не значить, що сатана має під повною контролею сили природи, тільки що Бог у своїм мудрім провидінню і для своїх певних плянів дає йому велику свободу. Правдоподібно Ісус зрозумів відразу, що грозить буря, но Він не боявся. Він знав, що він виконує волю свого Отця, і що Він ним опікується, і тому знав, що хотяй би не знати що притрафилосся, то Отець його не дозволить, аби йому що злого сталося. Бо вітри і філії є його, як псалмопівець красно говорить: „Бурний вітер сповняє слово його.“ — Псал. 148:8.

Ученики його повинні були мати те саме довіре до свого Учителя. Він розказав їм плисти, і вони виконували його волю. Тому повинні були мати більше довіре, знаючи, що Ісус є під опікою Отця, і не повинні були тривожитись. З сего наука, що коли ми виконуємо волю Бо-

жу, і хоч би ми знаходилися серед не знати яких обставин, ми не маємо боятися, аби ворог міг поконати Бога, і нам завдав яку смертельну кривду. Ідучи за розказом Божим можуть нас спіткати невідгоди, але зло, як таке, ніколи не спіткляє нас. — Псалма 91:10.

Люд Божий в часі своєї дороги життя мусить переходити через многі бурні води; хотяй повстануть нечаяні і наглі бурі, вони не потребують боятись. З сего приміру учимося, що капітаном нашого корабля є сам Господь, котрий може поконати всі труднощі і все так учинить, що вийде добре, хоч би його людюви грозило яке велике нещасте. Ніхто не може йому вирвати з рук тих, що є його, а Отець є більший, чим всі. — Йоан 10:27-29.

З того також учимося, як нерозумно ділає той, хто не терпеливиться, будучи під Божою опікою. Правдиво віруючий остає спокійно під рукою Божою і в його любови. Він знає, що Отець є за добрий і за ласкавий і за справедливий, аби дозволив прийти на него більшим покусам і пробам, чим він може знести. (до Корин. 10:13) Господь Ісус згладив учеників, кажучи: Де є віра ваша? Їх віра полетіла з вітрами. Ми можемо дозволити, аби віра наша улітала з ними. Та як часто ми дорікаємо Господу, коли обставини прийдуть трохи тяжші і чорні хмари горя зависнуть довше над нами. Ми зараз думаємо, що певно Господь призабув за нас і нарікаємо. Так не повинно бути.

Если би апостоли мали віру і були на хвилю пригадали собі, що Ісус доси учинив, і що вони прийняли його позаяк повірили, що сам Бог послав його, з певности не було би записано: що вони стратили віру.

Без сумніву ся буря була одною з нападів сатани, аби згладити насіння обітниць. Від коли обіцяно насіння відкупителя, сатана все старався знищити плян Божий; і багато разів пробував се учинити. Вже кілька разів старався він згладити Ісуса, а тут старався знищити Ісуса і малу громаду вибраних. Нема сумніву, що ся подія має символічне значіння. Море Галилейське, бурливе море Поган, часто представляє бурливе море, по котрім пливе мале човно віку Євангелії, котре пустив на море сам Господь. (Мат. 28:19,20) Здавалося часами, що воно ось ось затоне. Дальше, майже зовсім певно ся подія призначена, аби показати на час, як Церква буде мала вже вступити до слави. Нема сумніву, що збурення людські маси під впливом сатани запанують світом, і буде здаватися, що мала громада вірних слуг Господніх утоне серед того моря. Но вони не мають чого боятись. Господь не дозволить сатані знищити своєї Церкви в жаден спосіб; в своїм часі Він утишить бурю, аби його слуги могли докінчити свою працю.

СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ.

Текст на 1. Октября-Жовтня 1924.

„По справедливости буде судити вбогих.“ — Ісаїя 11:4.

Під „убогим“ розуміє тут св. Письмо всіх слабих, поневолених і тих, що є в якій потребі. Справедливо судити, значить,

виконувати суд по правді, справедливості і безсторонно.

Суди дотеперішні були всі несправедливі і сторониці. Дуже часто лучалося що хотяй виконувало суд точно щодо установленого закону, то і тоді виряджувало нераз кривду. Тому аби се

справити, заведено суди присягнути. Но і се не помогло багато, бо судді, будучи несовищеними людьми, видавали несправедливі осуди.

Особливо в найновіших часах суди є дуже сторониці і несправедливі. Богатий і впливовий звичайно уходить безкарно, за се бідний є караний за що будь і позбавлюється його маєтку, свободи а навіть життя. Если бідний мусить правоватися з богатым, звичайно справа так довго відтягається і так багато коштує, що бідний волить скорше перетерпіти, чим доходити своєї права на богача перед судом. Політикери укладають право, і богати і впливові тягнуть хосен з того і можуть бідного виласкувати.

Як є з судами, те саме маєється з теперішніми священниками. На бідного не звертають уваги; його відпихають на бік, але богатый має все перше місце. Се діється тому, бо священники убігаються о ласку богачів. Сі несправедливі суди нанесли міліонам людей неописані терпіння. Но зовсім інакше буде, коли прийде царство Мессії в своїй силі. Тоді, чи бідний чи богатый, не буде мати особливого взгляду. Бідний і поневолений буде шіт прийти перед суд і може бути певний, що Господь поступить з ним справедливо і безсторонно. З бідними і поневоленими Господь буде обходитися лагідно і з любовю поведе їх по святій дорозі. Він буде їх хоронити і заступатися за ними, і буде нагороджати кожний їх поступ до доброго.

Тепер як раз посвятивши себе Богу Християни повинні скористати з нагоди і виконати розказ, який дає їм Господь Ісус. Іменно, оповісти людям о сій радісній новині і потішити всіх засумованих. Великий справедливий Суддя вже прийшов і усуває старий лад; а коли його суди будуть діятися на землі, тоді люди научаться справедливости і праведности, будуть благословенні. Його суди видавані на підставі правди і справедливости задовольять кожде чесне серце.

Кожний посвятивший себе Християнин повинен користати з всякої надаючоїся спосібности і оповідати всім пригнетеним і бідним людям о тій веселій новині. Тепер є час потішити їх серця; сего жадає сам Господь від своїх людей. Се є один з многих спосібів, як маємо працювати около сего царства. Если у нас нема симпатії до судів Господніх і, если ми не жадаємо щиро, аби такі суди існували для добра людей, тоді ми не надаємося до царства. Найлучший спосіб, аби їх полюбити, буде, если будемо думати о сих судах нашого Господа і оповідали о них людям, котрі хотять слухати.

Текст на 8. Октября-Жовтня 1924.

„Він спасе бідного, що о поміч кличе.“ — Псалма 72:12.

Зовсім природно чоловік жадає сего, що приносить выгоду для тіла і вдоволення для ума: мир і спокій. Нині де чоловік спогляне, бачить всюди невдоволення і заклопотання, і кожний зі страхом зустрічає будучність. Міліони людей без праці і не знають, звідки взяти хліба на другий день і, де будуть могли найти притулок для себе. Многі з них хотіли дещо пізнати о дорогах Божих, но будучи осліплені науками невірних священників, поклали в сіті противника, і знаходяться в великій безрадности. Цілий світ наближається скорим кроком до сего страшного горя описаного пророком, коли „світ буде хитатися неначе п'яний.“ — Ісаїя 24:20.

Є багато в Сионі, котрі посвятили себе Господу, но занедбали хоронити себе дорогими обітницями і взяти на себе Боже оружие, і тому є сумні і в тревозі, слабі у вірі і хорі духово.

Тільки одна кляса людей, що розуміє значінне теперішних подій, а сею є ті, що живуть дійсно так, як на правдивих Християни пристало. Вони бачать, що тепер кипить боротьба між правдою а неправдою і темнотою; вони знають, що наш предивний Цар тепер присутний, дасть скоро про себе знати світові. Він освободить тих, котрі є в потребі і поневолені і кличуть Його о поміч. Вони розуміють, що Господь післав їх, аби потішали засумованих в Сионі і поза Сионом. Вони потішають тих, що є в Сионі, показуючи на що раз нові докази, що в скорім часі Церква буде доповнена і взята до слави; і в сей спосіб бачать своє велике щастє, що можуть служити Цареві і потішати других. Господь Ісус говорить нам виразно через свого Апостола, що ми отримуємо потіху на се, аби могли потішити нею засумованих. Тому для нас є ласкою, що більше, маємо обов'язок оповідати всім, що є пригнетені і стратили надію, що наш великий Освободитель і Життє-давець є під дверима, що Він освободить кожного, хто кличе до Него о поміч в духу і в правді. Яке велике щастє бути посланцями Царя царів і нести його слово потіхи і розради всім, що жадають сего! Уважаймо отже, если хочемо осягнути царство, котре більше не подвижеться, мусимо служити Богу вірно і з страхом. Покажім нашому братові, яку велику має він ласку, що може потішати других і учинити його щасливим і сам через се бути щасливим.

Єдиний ратунек для біндих і пригнетених прийде через великого Мессію, і кожний, хто закличе до Него о поміч, буде освободжений і отримає від Него благословенне життя і щастя.

Текст на 15. Октября-Жовтня 1924.

„Ось, усе нове рублю.“ — Одкрите 21:5.

Текст на 22. Октября-Жовтня 1924.

„Лихо вже не повториться.“ — Наум 1:9.

Безчисленні лиха упали на людей; за багато, аби їх вчисляти. Між ними, що найбільше допікають, се брак знання, заборонність, пересуди, глупа побожність, тиранство і немилосерна захланність, що торгують людськими правами і людською кровю як худобою. Другим нещастем се хитрий політикер, що обіцяє заступатися за правом людей, а в дійсности думає тільки, як би себе збогатити їх коштом. Если до сего додати ще невірних Богу священників, що, як кажуть, що заступають Його і навчають його науки, в дійсности заступають диявола і йдуть рука в руку з його іншими представителями.

Додаймо до сего: убожество, голод, заразу і війну, неспокій, заботот смутот і слабість і смерть—все те наслідок гріха. Через довгі віки люди мусіли споживати свій хліб в гору і зрошувати його слізмами, що певно можна би ними наповнити і море. Всі мучилися і мучаться ще тепер серед болю і плачу, вичікуючи полеші, а не знають, як і коли вона прийде. Та дякувати Богу, сей ратунек вже приходить, вже близько. Правдивий Християнин може знати і розуміти, що воно значить.

Дійсний Християнин мусить мати совершенну любов, се є, любов до Бога, любов до Ісуса і його царства справедливости і повинен бажати бачити людей в щастю і вдоволенню. Чи є такий чоловік, що має любов в серці і не хотів би приспішити сего ратунку для нещасних людей, если би се було можливе? Чи були ви коли в вязниці, де мусіли терпіти незаслужені удари і нетерпеливо вичікували, коли прийде ваш приятель і увільнить вас з сего місця? Цілий людський рід находитесь тепер в такий вязниці терпіння і смерти. В короткім вже часі увільнить їх звідтам Оден могучий і справедливий Освободитель.

Господь Ісус має приказ своїм послам проголосити ою радісну вість людям, і так потішити засумованих. Ся радісна вість має бути проголошена всім людям на свідчення їм. Мусимо проголосити людям, що приходить царство, і всі, що послухають його, будуть освободжені з сих нещастій і отримають вічний мир, щастє і життя. Маємо потішати їх, бо св. Слово запевняє нас, що Господь учинить все нове і не дозволить, аби лихо повторилося вдруге.

Тому кожний жовнір хреста най памятає на смутний стан всіх людей і на велику ласку, яка йому припала в участі, і най несе вість о скорім для них ратунку. Жовнір хреста най не ослабає тепер, а йде вперед в силі Господа, і най тішитися, що може щось доброго чинити своїм ближнім, подаючи їм вість о скорім і повнім освободженню. Нарід утішиться, если спізнає, що не буде потребувати вже йти до вязниці гробу, а великий тиран не буде вже більше обкладати їх ударами. Утішаться, если спізнають, що будуть могли на все веселитися ясним сонцем Господнім і жити без страху з своїми дорогими особами. Се принесе їм велику радість, як довідаються, що кожний буде мати свій власний дім, і ніхто не буде вже його викидати з хати, що буде міг спокійно сидіти під своїм виноградом і тішитися овочами праці. Тричі урадуються, як спізнають, що великий Цар запровадить совершенну владу і дасть всім вічне і щасливе життя на землі.

Текст на 5. Падолиста-Новембра 1924.

„Отець ... котрий освободив нас від власти тьми і переніс у царство Сина.“ — до Колосян 1:13.

Сатана є князем тьми. Яко бог сего лихого світу він панував в темноті, і всі його дороги і діла були злі. Ми, як людські істоти, всі уродилися в тім стані темноти.

Ісус Христос є великим світлом, котре провадить правдивих послідователів до безконечного життя і щастя. Яко Християни ми отримали ласку, що можемо бачити се велике Світло і вірити в него. Коли ми в повні посвятили себе Господеві, тоді Він приписує нам свою заслугу і представляє нас перед Отця, і небесний Отець оправдає нас і сплещує своїм духом (силою), і в такий спосіб Бог Єгова „освободжує нас від власти тьми і переносить нас до царства свого дорогого Сина.“ Тепер ми стаємося горожанами сего блаженного небесного царства справедливости. Ми стаємося назначені амбасадорами, послами, сего царства і стаємося уповажнені заступати Царя і справи його царства. Нашим обовязком і привілеєм є слухати охоче розказів Царя. Маємо розказ проголосити день пімсти нашого Бога проти власти тьми і потішити засумованих. Аби се учинити, маємо розказ проповідати радісну вість народам землі їм на свідцтво. Чи може бути що ясніше сказане, чим се? Чи ми Християни можемо мати більш почеснійшу службу сповняти, чим сеся- Во виду сих ясних висказів Божого Слова як може хтось називати себе членом сего царства, а рівночасно сидіти мовчки і не робити? Памятаймо, що если будемо тільки студіювати слово Боже і насолоджуватись його блаженними лучами, се ще не вистарчить. Хто так чинить, показує своє самолюбство. Если маємо любов і ревність до Божого дому, не буде можливо, аби ми сиділи і нічо не робили. — Псал. 69:8,9. до Жидів 3:6.

Уважаймо, аби ми не надармо отримали сю велику ласку від Бога. Коли Він зволив поручити нам певні справи свого царства, стараймося бути вірні в сій праці, аби ми могли здати добрий рахунок. І если останемо вірні і так як з початку з радостю і з довірем бралися до роботи і таними останемо до останку, тоді увійдемо в дім Господній і будемо там оглядати Його лице і служити в його храмі.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ.

ПРИНЯТТЄ ЖЕРТВИ БОГОМ МАЄ БУТИ ПОКАЗАНО

¹⁰⁵ „І вийшло поломя сперед Господа, і пожерло на жертівнику жертву всеналення і кусні жиру (товш), і вбачали всі люди, і загукали з радощів та й попадали на лица свої“ се є віддали честь Богу. Огонь представляв, що Бог прийняв жертви; а що люди упали на лице показувало, що світ зрозуміє їх жертву, що вона в очах Божих є ціною їх освободження із смерті і гробу. А коли люди зрозуміють се (се є, що за допомогою їх жертв вони воскресли), тоді будуть віддавати честь Єгови і Його представителеви, найвисшому Священникові.

¹⁰⁶ А що се іще не сповнилось, се є ясним. Бог іще не показав огнем, що прийняв вже велику жертву Дня Примирення, спаливши її огнем; люди не закликали ще з радощів і ще не впали на лица свої, аби віддати честь Великому Цареві і Його Представителеви. Ні! світ ще дальше лежить у лихому (1 Йоана 5:19); бог сього світа ще дальше осліплює більше або менше всіх людей (2 Кор. 4:4); темрява вкриває землю, а помо-

рок народи. (Ісаї 60:2) Ані також не можемо сподіватися великих благословеньств з привернення, котрі були показані в прообразі, аж покіль всі члени церкви, се є тіла великого Первосвященника, перш не перейдуть поза другу завісу дійсної смерті, се є до Святаї Святих, перемінившись в воскресеню. Ані також се „благословенне“, представлене в прообразі, не буде скорше уділене, аж по часі великого горя. Тоді, коли світ зазнає доброї кари і унокорення, тоді доперва прийде до розуму і буде загально вижидати великого Христа, се є, Насія Авраама, котре би його благословило і піднесло з упадку.

ГОЛОВА IV

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ПРИМИРЕННЯ

ДЕНЬ Примирення треба уважати як особний для себе прообраз або тип а рівночасно як складову часть в відношеню до інших прообразів Намету. Дійсно, сі прообрази або типи становлять з себе, так сказати б, окремі образи; кожний з них має свій власний предмет